

Suomen- ruotsalaiset

Sisällys

Suomenruotsalaiset tänään	s. 5
Ruotsin kieli Suomessa	s. 6
Ruotsinkielisen väestön esi-isät	s. 10
Ahvenanmaa	s. 13
Kieli-ilmapiiiri	s. 14
Tulevaisuus	s. 16
Ruotsinkieliset ja kaksikieliset kunnat 31.12.2002	s. 18

Suomenruotsalaiset

Julkaisija: Svenska Finlands folkting
Unioninkatu 45 H 110, 00170 Helsinki
puh +358-9 -6844 250
faksi +358-9-6844 2550
sähköposti: folktinget@folktinget.fi
www.folktinget.fi

Taitto ja kuvat: Margareta Nygård

Suomenlinnan kuninkaanportti. Henrik Tandefelt 1935.

Folktinget kiittää Dag Lindber+gia, Henry Raskia och Marika Tandefeltia hyvästä yhteistyöstä.

Suomenruotsalaiset

Tämä esite on tarkoitettu sinulle, joka haluat syventää tietämystäsi ruotsinkielisistä suomalaisista ja heidän kulttuuristaan. Tavoitteenamme on antaa sinulle yleiskuva suomenruotsalaisten elämästä, kielestä ja historiasta. Ruotsinkielisessä Suomessa on useita järjestöjä, jotka tekevät arvokasta työtä ruotsin kielen puolesta Suomessa. Esitteessä kerromme muutamasta tällaisesta järjestöstä.

Kokkola

Luoto

Pietarsaari

Vuokari

Vaara

Kaskinen

Kristiinankaupunki

Inriö, Parainen

Nauvo

Korppoo, Houtskari

Kemio

Västernärjä

Dragöfjärd

Ahvenanmaa

Maarianhamina

Kruunupyö

Pedersören kunta

Oravainen

Nakkamaa

Väyri

Munkasaari, Maalahti

Karmäs, Närpiö

Lapinjärvi

Pyttis

Ruotsinpyhtää

Liljendal, Myrskylä

Loviira, Pernaja

Sipoo

Vantaa

Euro

Kauniainen

Pohja

Lohja

Kaivaa

Turku

Helsinki

Pomoo

Inko

Siuntio

Kirkkonummi

Tammi

Naari

Flanko

Suomenruotsalaiset tänään

Suurin osa hieman yli 290 000 suomenruotsalaisesta (5,6 % väestöstä) asuu Uudenmaan, Turunmaan ja Pohjanmaan rannikkoseuduilla. Lisäksi noin 12 000 (4 %) asuu suomenkielisissä kunnissa muualla Suomessa. Ahvenanmaa on ruotsinkielinen itsehallintoalue, jossa on noin 26 000 asukasta. Ruotsin- ja suomenkielisten väestöryhmien arkipäivä ja työelämä ovat varsin samanlaisia. Suomenkielisten tavoin myös suuri osa ruotsinkielisistä työskentelee julkisella tai yksityisellä palvelusektorilla. Suomenruotsalaisia on kaikissa ammattiryhmissä, kuitenkin suhteellisesti enemmän kaupan alalla ja maataloudessa.

Suomen uusi perustuslaki tuli voimaan maaliskuussa 2000. Perustuslaissa taataan aiemman hallitusmuodon tavoin suomen ja ruotsin asema maan kansalliskielinä. Perustuslain mukaan julkisen vallan tehtävänä on huolehtia ruotsin- ja suomenkielisen väestön sivistyksestä ja yhteiskunnallisista tarpeista samanlaisten perusteiden mukaan. Tämä tarkoittaa, että esimerkiksi julkisia palveluja, kouluopetusta ja muuta koulutusta sekä tiedotusta on tarjottava kansalaisille kummallakin kielellä. Myös Suomen hallinto on lain mukaan kaksikielinen. Tällöin kaikkien lakien, asetusten ja muiden tärkeiden asiakirjojen on oltava saatavilla sekä suomen- että ruotsinkielisenä.

Kielelliset oikeudet ja velvollisuudet määritellään tarkemmin kielilainsäädännössä. Kielilaki on uudistettu, ja uudet säännökset tulevat voimaan 1. tammikuuta 2004. Uuden kielilain mukaan jokaisella suomalaisella on oikeus käyttää

omaa kieltään ”omassa asiassaan” eli omien asioidensa hoitamiseen virastoissa ja muissa julkisissa palveluissa.

Oikeus käyttää ruotsin kieltä koskee tilanteita, joissa ollaan yhteydessä viranomaisiin ”omassa asiassa” tai esimerkiksi pyydetään viranomaisilta tietoja. Viranomaisten on tarjottava palvelua kummallakin kielellä ilman, että sitä täytyy erikseen pyytää. Viranomaisten on myös varmistettava, että kaikki kilvet, lomakkeet, esitteet ja vastaavat ovat kummallakin kielellä.

Viranomaisen johto on vastuussa toiminnasta. Siksi johdolle voi valittaa myös ruotsinkielisen palvelun puutteista. Suomenruotsalaiset kansankäräjät eli Folktinget ottaa yhteyttä viranomaisiin kielipalveluja koskevissa kysymyksissä. Oikeusministeriön on uuden kielilain nojalla valvottava lainsäädännön soveltamista, ja ministeriö voi tehdä aloitteita puutteiden korjaamiseksi. Oikeuskansleri ja oikeusasiamies valvovat lakeja korkeimmalla tasolla, ja he ottavat vastaan myös kielellisiä oikeuksia koskevia valituksia.

Suuri osa suomenruotsalaisista asuu kaksikielisissä kunnissa eli ympäristöissä, joissa suomen kielen vaikutus on huomattava. Pohjanmaalla on kolme puhtaasti ruotsinkielistä kuntaa. Ahvenanmaan kaikki kunnat ovat ruotsinkielisiä.

Kunnat voivat siis olla yksi- tai kaksikielisiä, kun taas yksittäisellä ihmisellä voi olla virallisesti vain yksi äidinkieli. Käsittelemme asiaa tarkemmin kaksikielisyyttä koskevassa luvussa.

Ruotsin kieli Suomessa

Aluetta, jolla ruotsinkielisen väestön enemmistö elää ja vaikuttaa, kutsutaan Svenskfinlandiksi (ruotsinkielinen Suomi). Kyse ei kuitenkaan ole pelkästään maantieteellisestä käsitteestä vaan myös ruotsin kielellä toimivista verkostoista.

Koulutus

Ruotsinkielinen päivähoito ja esikoulu on ruotsinkielisille ja monille kaksikielisille perheille luonnollinen valinta. Jotta ruotsin kieli ja ruotsinkielinen kulttuuri voivat säilyä elävänä, tarvitaan ruotsinkielistä opetusta. Sen takaa oma ruotsinkielinen opetushallinto, joka on yhdenvertainen suomenkielisen opetushallinnon kanssa. Koulu on verkoston merkittävin osa, koska juuri se usein yhdistää suomenruotsalaisia. Noin 300 ruotsinkielisessä peruskoulussa 7–15 -vuotiaat lapset saavat opetusta ruotsiksi.

Peruskoulun lisäksi ruotsinkielistä opetusta tarjotaan myös keskiasteella eli lukioissa, ammattioppilaitoksissa ja kansanopistoissa. Suomessa on myös neljä ruotsinkielistä ammattikorkeakoulua (Arcada – Nylands svenska yrkeshögskola, Svenska yrkeshögskolan, Yrkeshögskolan Sydväst ja Högskolan på Åland) ja niiden lisäksi neljä kaksikielistä ammattikorkeakoulua. Nuoret ja aikuiset voivat opiskella ruotsiksi iltatyöväen- tai kansalaisopistoissa. Avoin korkeakoulu ja kesäyliopistot tarjoavat tuhansille mahdollisuuden mm. korkeakoulu-opintoihin ruotsiksi.

Korkeimman tason opetuksesta vastaa kaksi ruotsinkielistä yliopistoa (Åbo Akademi ja Svenska handelshögskolan eli Hanken) sekä useat kaksikieliset yliopistot (mm. Helsingin yliopisto, Teknillinen korkeakoulu ja Teatterikorkeakoulu).

Suomen kansankirkot

Suomessa on kaksi kansankirkkoa, evankelis-luterilainen ja ortodoksinen kirkko. Evankelis-luterilaisen kirkon kaksikielisyys perustuu Suomessa vanhaan perinteeseen. Uskonpuhdistuksesta lähtien on saarnattu kansan kielillä, suomeksi ja ruotsiksi. Evankelis-luterilainen kirkko jakautuu yhdeksään hiippakuntaan, joista yksi, Porvoon hiippakunta, on ruotsinkielinen. Ruotsinkielinen hiippakunta perustettiin vuonna 1923. Porvoon hiippakuntaan kuuluvat seurakunnat ovat ruotsinkielisiä tai sellaisia kaksikielisiä seurakuntia, joissa ruotsi on enemmistökieli.

Myös yksikielisillä seurakunnilla on vastuu seurakunnan kielivähemmistöistä. Jumalanpalvelukset ja muu toiminta on tarvittaessa järjestettävä suomeksi tai ruotsiksi tai jollakin muulla kielellä. Esimerkiksi kaste, rippikoulu ja avioliittoon vihkiminen suoritetaan pyydettyäessä kirkon jäsenen omalla kielellä. Evankelis-luterilaisen kirkon sisällä toimii kummallakin kielellä useita herätysliikkeitä. Myös vapaakirkoilla on ruotsinkielisiä seurakuntia. Toisessa kansankirkossamme, ortodoksisessa kirkossa, järjestetään säännöllisesti jumalanpalveluksia ja muuta toimintaa ruotsiksi.

Asevelvollisuus

Tammisaarella sijaitseva Uudenmaan prikaati on ainoa prikaati, jossa voi suorittaa asevelvollisuutensa ruotsiksi. Ruotsinkielinen sotilaskoulutus on maan ruotsinkielisen väestön tärkeä kokoava voima. Suomessa asevelvollisuus on miehille pakollinen ja naisille vapaaehtoinen. Ahvenanmaan maakunta on demilitarisoitu eli siellä ei ole sotavoimia, ja ahvenanmaalaisilla ei ole asevelvollisuutta.

Tiedotusvälineet

Missään muualla ei julkaista yhtä monta sanomalehteä kuin ruotsinkielisessä Suomessa. Maassamme ilmestyy 11 ruotsinkielistä päivälehteä. Hufvudstadsbladet on ruotsinkielisistä päivälehdistä suurin: sen levikki on noin 52 000. Levikiltään toiseksi suurin on Pohjanmaalla ilmestyvä Vasabladet. Muut lehdet ovat lähinnä paikallislehtiä. Päivälehtien lisäksi ilmestyvät puoluepoliittiset lehdet Arbetarbladet ja Ny Tid kerran viikossa sekä laaja valikoima eri alojen suomenruotsalaisia aikakauslehtiä.

Radio- ja televisioyhtiö YLEssä toimii erillinen ruotsinkielinen yksikkö FST (Finlands svenska television). Ruotsinkielistä radio-ohjelmaa lähetetään kahdella kanavalla: Radio Vega ja Radio Extrem. Ruotsinkielisen tv-yksikön lähetysaika on noin kymmenesosa YLE:n kahden kanavan koko ohjelmatarjonnasta. Lisäksi suuressa osassa ruotsinkielistä Suomea näkyy Ruotsin TV tai osa sen lähetyksistä. Myös tietyt kaapeli-tv-yhtiöt tuottavat omia ruotsinkielisiä TV-ohjelmia. Elokuussa 2001 YLEssä aloitti toimintansa oma ruotsinkielinen digitaalinen televisiokanava.

Yhteiskunnalliset vaikuttajat

On tärkeää, että kielikysymykset otetaan huomioon, kun maan taloudellisia, yhteiskunnallisia ja kulttuurisia etuja valvotaan päätöksenteon eri tasoilla. Suomen eduskunnassa on 200 kansanedustajaa. Viimeksi vuonna 2003 pidetyissä eduskuntavaaleissa valituista kansanedustajista 16 oli ruotsinkielisiä. Ruotsalaisen kansanpuoleen linja on yleisporvarillinen, ja se on ainoa ruotsinkielinen puolue. Viimeksi pidetyissä eduskuntavaaleissa puolue sai 8 paikkaa. Ahvenanmaalaisia edustaa yksi ruotsinkielinen kansanedustaja. Eduskunnan kaksikieliset puolueet, joilla on ruotsinkielisiä edustajia, ovat Suomen Sosialidemokraattinen Puolue (1), Vasemmistoliitto (1), Suomen Kristillisdemokraatit (1), Vihreä liitto (1), Perussuomalaiset (1) ja Kokoomus (2). Itsenäisyyden aikana toimineissa hallituksissa on yleensä ollut ruotsinkielisiä ministereitä. Vuonna 2003 nimitetyssä hallituksessa Ruotsalaisella kansanpuolueella on kaksi ministerin paikkaa.

Vuonna 1919 perustettiin Svenska Finlands folkting valvomaan ruotsin kielen asemaa itsenäisen Suomen tasavallan perustuslakia laadittaessa. Folktinget on puolueiden yhteistyöelin, jolla on vahvoja alueellisia sidoksia ja jossa on edustajia eduskuntapuolueista. Folktingettiin valitaan 75 edustajaa neljän vuoden välein. Kokoonpano vuosina 2001–2004 on seuraava: Ruotsalainen kansanpuolue (46 paikkaa), Suomen Sosialidemokraattinen Puolue (8), Vasemmistoliitto (4), Kokoomus (5), Vihreä liitto (3), Suomen Kristillisdemokraatit (3), Keskusta (1) ja Ahvenanmaa (5).

Folktingetin päämääränä on, että Suomen ruotsinkielinen väestö voisi elää kielellisesti yhdenvertaisena suomenkielisen väestön kanssa. Folktinget antaa eri viranomaisille lausuntoja ruotsinkieliseen väestöön vaikuttavista kysymyksistä, julkaisee selvityksiä ja esitteitä kielellisistä oikeuksista ja tiedottaa ruotsin kieleen liittyvistä asioista Suomessa. Kieliturvasihteeri hoitaa kansalaisten puolesta asioita, jotka koskevat viranomaisten palvelua ruotsin kielellä. Sen lisäksi Folktinget toimii 6. marraskuuta vietettävän Ruotsalaisuuden päivän (Svenska dagen) pääjuhlan isäntänä. Folktinget toimii myös kielivähemmistöjen asioissa EU:ssa. Samoin se on aktiivisesti toiminut suomenkielisten aseman edistämisen puolesta Ruotsissa.

Ruotsinkielisen Suomen verkosto

Suomenruotsalaiset asuvat maantieteellisesti hajallaan, eikä heidän kielensä ole alueellisesti turvattu Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kansainväliset tutkijat (mm. Kenneth D. McRae, *Conflict and Compromise in Multilingual Societies*, Suomi. Waterloo, Kanada 1997) ovat kiinnittäneet asiaan huomiota ja korostaneet, että Suomen kielitilanne on tästä syytä epävakaa.

Suomenruotsalaiset ovat usein yhteydessä toisiinsa eri järjestöjen ja yhdistysten kautta. Tällainen verkosto yhdistää ruotsinkielisen Suomen, vaikka maantieteelliset etäisyydet ovat pitkät. Verkostoa täydentävät päivähoito, oppilaitokset sekä työpaikat. Tärkeitä suomenruotsalaisia tapahtumia ovat myös vuosittainen kaksipäiväinen urheilukilpailu Stafettkarnevalen, johon osallistuu noin 10 000 ruotsinkielisten koulujen oppilasta, sekä Popkalaset-konsertit, joita järjestetään useilla paikkakunnilla ruotsinkielisessä Suomessa.

Suomenruotsalaisilla koululaisilla on omia järjestöjään, jotka valvovat heidän etujaan, ja opiskelijat toimivat aktiivisesti eri opiskelijayhdistyksissä ja -järjestöissä. Useilla ammattiyhdistyksillä on ruotsinkielistä toimintaa. Ruotsinkieliset maataloustuottajat ovat järjestäytyneet omaan liittoonsa.

Liikunta ja urheilu, nuorisoliike sekä kulttuuri- ja kotiseutuyhdistykset pitävät osaltaan yllä suomenruotsalaista verkostoa. Suomenruotsalaiset ovat aktiivisia musiikkielämän ja teatterin saralla.

Suomenruotsalainen kaunokirjallisuus on erityisen tärkeää suomenruotsalaiselle yhteisölle ja varsinkin vähemmistön omakuvulle. Tunnettuja suomenruotsalaisia nykykirjailijoita ovat esimerkiksi Jörn Donner (s. 1933), Märta Tikkanen (s. 1935) ja Kjell Westö (s. 1961). Yksi Suomen kansainvälisesti tunnetuimmista kirjailijoista on Tove Jansson (1914–2001), jonka muumikirjoja on käännetty useille kielille ympäri maailman. Peikkoperhe asuu Muumilaaksossa, jota on käytetty suomenruotsalaisen vähemmistön vertauskuvana, paikkana, jossa ”kaikki tuntevat toisensa” ja siksi elävät turvallista ja hyvää elämää. Ruotsissa sanotaankin, että jos joku puhuu ruotsia suomenruotsalaisittain, hän puhuu ”muumin tavoin”. Tämä mielikuva perustuu siihen, että ensimmäisessä Muumiperheestä tehdyssä tv-sarjassa kaikkia rooleja näyttelivät suomenruotsalaiset näyttelijät.

Laaja ruotsinkielinen kulttuuritoiminta saa arvokasta taloudellista tukea vakavaraisilta suomenruotsalaisilta säätiöiltä ja rahastoilta. Svenska kulturfonden on rahastoista suurin, ja se tukee esimerkiksi tutkimusta, koulutusta ja järjestötoimintaa.

Suomenlinnan Kuninkaankortti Helsingin edustalla. Henrik Tandefelt 1935

Ruotsinkielisen väestön esi-isät

Suomen ruotsinkielinen alue kattaa Uudenmaan, Turunmaan, Ahvenanmaan ja Pohjanmaan. Alue on pysynyt suurelta osin muuttumattomana 1100- ja 1200-luvulta lähtien, jolloin sydänkeskiajan suuri asutusaalto toi ruotsalaisia uudisasukkaita Suomen asuttamattomille rannikkoseuduille. Jo silloin nykyinen Lounais-Suomi oli poliittisesti sidoksissa uuteen Ruotsin valtioon.

Ruotsinkielisen asutuksen ikää Suomessa on arvioitu arkeologisten löytöjen, kielentutkimuksen ja historiallisten todisteiden perusteella. Ahvenanmaa on kuulunut ruotsalaisten asutusalueisiin jo muinaisajoista lähtien, ja sinne muutti vielä huomattavasti lisää uudisasukkaita 1100-luvulla, jolloin muutto Turunmaalle ja Länsi-Uudellemaalle alkoi. Ruotsin suuri asutusaalto kesti aina 1300-luvun alkuun asti, ja sen aikana muodostui uudisalueita Keski-Ruotsin ydinseutujen ympärille, varsinkin pohjoiseen (Norlantiin) ja itään (Suomeen). Suomen ruotsinkielinen alue pirstoutui maantieteellisesti. Se ei ulottunut rannikkoseutua pidemmälle, koska nykypäivän suomalaisten esi-isät olivat jo yli tuhat vuotta aiemmin vallanneet maatalouden harjoittamiselle suotuisimmat Varsinais-Suomen, Hämeen ja Pohjanmaan jokilaaksojen alueet.

Kieliraja syntyy

Viljelymaasta ei näin ollen kilpailtu sen paremmin Kemiössä ja Uudellamaalla kuin Pohjanmaallakaan. Pääasiassa Turunmaan länsiosissa sekä Varsinais-Suomen mantereella ruotsalaiset asettuivat alueille, joilla suomalaisia asui harvassa. Useimmille seuduille syntyi kieliraja niin, että paikallisen enemmistön kieli sai yliotteen: ruotsi Paraisilla ja suomi Perniössä ja Sauvossa. Harvaan asutuilla seuduilla asutus lisääntyi vasta myöhään uudisraivauksen myötä, ja siellä tarkka kieliraja muodostui vasta 1800-luvulla (Satakunta, ruotsinkielisen Pohjanmaan pohjoisosat). Kymijoen itäpuolen ruotsinkielinen rannikkoväestö tuhoutui lähes kokonaan vuosina 1571–1595 käydyn Ruotsin ja Venäjän välisen sodan aikana. On silti muistettava, että kieliraja oli asutusraja eli se ei ollut hallinnollinen eikä kulttuuriin liittyvä todellinen raja. Kielirajan yli on muutettu kaikkina aikoina, mutta suuressa määrin vasta nykyään.

Ruotsin valtio vakiinnuttaa asemansa

Ruotsalaisten maahanmuutto Suomeen ei ollut järjestelmällistä vaan luonnollinen osa sydänkeskiajalle ominaista asutuksen laajenemista. Samalla se kuitenkin liittyi myös Ruotsin poliittiseen laajentumiseen kohti itää. Varsinais-Suomesta ja Satakunnasta tuli selvästi jo 1000-luvulla Upsalan kuninkaiden liittolaisia, kun taas

Hämeen ja Viipurin liittamisestä Ruotsiin kilpailtiin Novgorodin kanssa, joka samanaikaisesti onnistui jossain määrin laajentumaan länteen. Pähkinäsaaren rauha vuonna 1323 aloitti 150 vuotta kestäneen vakauden ajan. Ruotsin kuninkaan vallan ja samanaikaisesti roomalais-katolisen kirkon aseman vakiintuminen Suomessa osui yksiin ruotsalaisten maahan-muuton kanssa. Tämän prosessin, jonka aikana valtion ja kirkon hallinnot organisoitiin, ja se päättyi käytännössä noin vuonna 1300.

Jaettu Suomi 1721–1809

Suuri Pohjan sota (isoviha) 1700–1721 oli väkivaltainen mullistus. 1600-luku (Ruotsin suurvalta-aika) oli suurimmalle osalle Suomen kansaa rauhan aika, vaikka sotilaaksiotto ja muualla käydyt pitkäaikaiset sodat tätä kuvaa häiritsevätkin. Noin sadan vuoden rauhanaika oli eräänlainen ennätys silloisessa Euroopassa. Ruotsin suurvalta-asema murrettiin väkivaltaisen voimainkoettelemuksen jälkeen. Suomi koki valtavia kärsimyksiä kahdeksan vuotta kestäneen venäläisen miehityksen aikana. Kaikki päättyi siihen, kun suuri osa Karjalaa Viipuri mukaan luettuna luovutettiin Venäjälle vuonna 1721. Vuosina 1741–1743 koettiin vielä toinen sota ja miehitys (pikkuviha), joka sekin johti varsin suuren alueen luovuttamiseen Venäjälle.

Näiden koettelumusten jälkeen Suomi oli jakautunut Suomi oli Ruotsin ja Venäjän vallan alaisiin alueisiin. Tällöin ruotsinkielisten suhteellinen osuus oli Ruotsin vallan alaisessa Suomessa entistä suurempi, koska Viipuri oli ainoa Venäjälle luovutettu paikkakunta, jossa oli merkittävä määrä ruotsinkielistä väestöä. Suomenruotsalaisen väestön osuudeksi 1600-luvun alussa on epävarmojen lähteiden mukaan arvioitu 17 prosenttia. 1700-luku, joka oli muuten

voimakkaan asuttamisen ja väestönkasvun aikakausi Suomessa. Tällöin Ruotsille kuuluvassa Suomen osassa ruotsinkielisten osuuden on täytynyt olla noin viidesosa.

Venäjän vallan alaisessa Suomessa ruotsin kielen merkitys oli joillakin alueilla varsin suuri (kirkko, oikeuslaitos). Sen lisäksi saksalla oli suuri vaikutus kulttuurielämään, kouluihin ja elinkeinoelämään.

Venäjän aika

Vuosina 1808–1809 käyty sota päätti monisatavuotisen poliittisen yhteyden Ruotsin ja Suomen väliltä. Suomesta tuli Haminassa vuonna 1809 solmitussa rauhassa Venäjän keisarikunnan alainen autonominen suuriruhtinaskunta. Vähän myöhemmin (1812) Venäjälle aiemmin luovutetut Suomen osat yhdistettiin suuriruhtinaskuntaan. Koska Suomi ja Ruotsi olivat olleet monta sataa vuotta yhtenä valtiona, niiden taloudellisia, sosiaalisia ja kulttuurillisia siteitä ei voitu katkaista käden käänteessä. Muutosprosessi päättyi pääosiltaan 1840-luvun alussa.

Vaikka Suomi liitettiin Venäjään, venäjän kieli ei saanut valta-asemaa, koska maa sai sisäisen itsenäisyyden. Hallinnossa ja koululaitoksessa ruotsi oli entiseen tapaan hallitseva kieli.

Fennomania ja svekomania

Suurissa osissa Eurooppaa kielestä tuli tärkeä ideologinen tekijä ja kansan identiteetin osa 1800-luvun alkupuoliskolla. Taustalla oli saksalainen idealistinen filosofia. Kielestä tuli tärkeä yhdistävä tekijä tilanteessa, jossa rakennettiin kansalais-yhteiskuntaa samalla kun koulutustaso nousi, elinkeinoelämä laajeni ja mm. rautatieverkosto perustettiin.

Suomessa syntyi suomen kieltä edistävä liike niin sanotun Turun romantiikan piirissä. Liikkeen ensimmäisiä näkyviä saavutuksia olivat Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran perustaminen vuonna 1831 ja Kalevalan julkaiseminen vuonna 1835. Suomalaiskansallinen liike ei alun alkujaan suhtautunut ruotsin kieleen millään tapaa vihamielisesti, vaan monet liikkeen aktiivisista jäsenistä puhuivat ja kirjoittivat ruotsiksi, kuten Johan Ludvig Runeberg.

Vähitellen liikkeestä tuli entistä enemmän kielellisesti kansallismielinen, ja se sai selviä poliittisia tavoitteita ennen kaikkea Johan Vilhelm Snellmanin ja Yrjö Sakari Yrjö-Koskisen kautta. Tätä liikettä kutsuttiin fennomaniaksi eli suomalaismielisyydeksi, ja se saavutti pian tuloksia niin politiikassa kuin kulttuuri-elämässäkin. Suomen kielestä kehitettiin nykyaikaisen kulttuurielämän ja poliittisen elämän kieli. Suomi saikin vuonna 1863 yhdenvertaisen aseman virallisena kielenä ruotsin ohella. Vuoden 1906 eduskuntauudistuksessa suomi saavutti myös käytännössä valta-aseman, joka vastasi suomea puhuvien suurempaa osuutta väestöstä.

Suomen ja ruotsin kielen vastakkainasettelu kärjistyi 1870- ja 1880-luvulla, jolloin syntyi suomenruotsalaisten vastaliike. Axel Olof Freudenthal ja hänen hengenheimolaisensa loivat 1860- ja 1870-luvulla ruotsalaiskansallisen herätysliikkeen, jossa oli kansallisia tunnusmerkkejä ja jonka tärkeänä toimintamuotona oli kansansivistys. Ruotsinkielinen koulutettu luokka saatiin liikkeelle samanaikaisesti, kun valtiosta tuli kaksikielinen, ja johtotähtenä oli ruotsinkielinen kulttuuriperinne. Tämä pyrkimys tarkoitti, että ruotsin kieli nähtiin ensimmäisen kerran kaikkia ruotsinkielisiä yhdistävänä tekijänä luokasta ja syntyperästä riippumatta. Monet aiemmin ruotsinkieliseen koulutettuun luokkaan kuuluneet olivat fennomanian vaikutuksesta tietoisesti suomalaistuneet.

Yhteenkuuluvuuden vahvistaminen

Ruotsinkielisen väestön yhteenkuuluvuuden vahvistaminen alkoi 1900-luvun alussa venäläistämiskauden vaikutuksesta, ja se oli voimakkaimmillaan 1910- ja 1920-luvuilla. Venäjän itsevaltiuden lyhytaikainen heikentyminen edesauttoi vuoden 1906 radikaalin eduskunta-uudistuksen toteuttamista. Uudistuksessa annettiin sekä miehille että naisille yleinen ja yhtäläinen äänioikeus ja perustettiin yksikamarinen eduskunta.

Tämän uudistuskauden vuoksi kaikkien poliittisten puolueiden oli yritettävä kerätä mahdollisimman paljon tukea valitsijoiltaan. Sosialidemokraattinen puolue oli jo aiemmin perustettu kaksikieliseksi.

Ruotsinkielinen puolue muutettiin Ruotsalaiseksi kansanpuolueeksi. Siitä tuli selvästi porvarillinen puolue, jonka yhdistävänä voimana olivat ruotsalaiskansalliset edut ja johtavana ideologina Axel Lille.

Itsenäisyys ja sisällissota

Venäjän keisarikunnan kaatuminen vuonna 1917 mahdollisti Suomen vapautumisen Venäjästä. Heti maan itsenäistymisen jälkeen seurasi kuitenkin traaginen sisällissota, jossa vastakkain olivat sosialistinen ja porvarillinen vakaumus ja jossa kieliryhmätkin olivat poliittisesti jakaantuneita saman aselman mukaisesti. Sisällissota päättyi valkoisen, porvarien, puolen voittoon.

Vähemmistön asema vakiintuu

Ajanjakso 1917–1923 oli nykypäivän suomalaisen yhteiskunnan muodostumisen kannalta erittäin merkittävä. Kielellisestä näkökulmasta ajanjakso tarkoitti, että suomenruotsalaisten asema maassa

sai nykyisen muotonsa. Vuoden 1919 hallitusmuodossa taattiin, että ruotsi on suomen rinnalla maan kansalliskieli. Oma koululaitos ja oma hiippakunta olivat kulttuurisen itsenäisyyden kulmakivet. Lisäksi varmistettiin puolustusvoimien ruotsinkielisen joukko-osaston olemassaolo. Ahvenanmaan maakunta sai samalla uudenlaisen, kansainvälisesti taatun ratkaisun asemaansa, ratkaisun, jonka peruspilareita ovat itsehallinto ja yksikielinen ruotsinkielisyys.

Ahvenanmaa

Ahvenanmaan maakunta on vuodesta 1921 lähtien ollut Suomeen kuuluva itsehallintoalue. Itsehallinnon ansiosta Ahvenmaalla on oikeus säätää omia lakeja ja hoitaa hallintoa monilla alueilla. Tärkeimpiä niistä ovat opetus ja kulttuuri, terveyden- ja sairaanhoito, sosiaalihuolto, kunnallishallinto, postilaitos, radio ja televisio sekä elinkeinokysymykset. Ahvenanmaan itsehallinto on taattu perustuslailla. Ahvenmaan asemaa ja valtion ja maakunnan välistä toimivaltajakoa säätelevään itsehallintolakiin tehtävät muutokset on käsiteltävä määränemmistöllä sekä eduskunnassa että Ahvenmaan maakuntapäivillä, joka on Ahvenanmaan korkein päätöksentekuelin. Kun Ahvenanmaan kysymys ratkaistiin Kansainliitossa vuonna 1921 Ruotsin sijasta Suomen eduksi, yksi tärkeimmistä lähtökohdista oli taata ruotsin kielen asema maakunnassa. Ruotsi on Ahvenanmaalla viranomaisten virkakieli, ja ahvenanmaalaisten koulujen opetuskielenä on ruotsi.

Kieli-ilmapiiri

Useimpiin muihin monikielisiin ja monikulttuurisiin maihin verrattuna Suomen kieli-ilmapiiri on erittäin hyvä. Toisen maailmansodan jälkeen voidaan oikeastaan puhua vain kieliriidoista, joita on käyty lehtien sivuilla tai poliittisissa yhteyksissä. Arkielämässä kielirajan ylittäviä yhteyksiä on paljon, ja vain suhteellisen harvat suomenruotsalaiset voivat tänä päivänä sanoa itse kokeneensa syrjintää siksi, että ovat äidinkieleltään ruotsinkielisiä.

Folktinget teki vuonna 1997 tutkimuksen (Vårt land, vårt språk – kahden kielen kansa), jossa kartoitettiin suomalaisten asenteita ruotsin kieleen. Tulos osoittaa, että noin 70 prosenttia väestöstä pitää ruotsia osana kansallista identiteettiään.

Kieliasenteista Suomessa 1980-luvun alussa tehtiin toinenkin tutkimus. Sen mukaan suomenkielisellä enemmistöllä ja ruotsinkielisellä vähemmistöllä on kuitenkin hyvin erilaiset käsitykset toisistaan. Suomenruotsalaiset tuntuvat esimerkiksi arvostavan suomenkielisiä huomattavasti enemmän kuin suomenkieliset heitä.

Yksinkertainen selitys voi olla se, että ruotsinkielisillä suomalaisilla on paljon enemmän yhteyksiä suomenkielisiin suomalaisiin kuin suomenkielisillä ruotsinkielisiin. Kaksikielisessä yhteiskunnassa enemmistökieli on usein hallitsemassa asemassa ja vähemmistö elää käytännössä kahdella kielellä: toinen on enemmistön ja toinen vähemmistön kieli. Varsinkin täysin suomenkielisessä sisä-Suomessa kieliryhmien välillä on

vain vähän yhteyksiä. Toinen luonteeltaan psykologisempi ja historiallisempi selitys on, että asenteet muuttuvat hitaammin kuin suhteet todellisuudessa. Suomenkielinen enemmistö muistelee edelleen tietystä määrin aikaa, jolloin enemmistön kielellä ei ollut samaa sosiaalista asemaa kuin vähemmistön kielellä. Sosiaali-psykologisten tutkimusten mukaan se tarkoittaa, että suomenkielinen enemmistö ei vieläkään pidä enemmistöasemaansa turvattuna ja varmana, kun taas ruotsinkielisellä vähemmistöllä on varmempi identiteetti eikä se koe asemaansa kovinkaan uhatuksi. Stereotyyppinen käsitys suomenruotsalaisista niin sanottuna ”parempana väkenä” aiheuttaa suomenkielisissä kielteisissä reaktioita, samalla kun se vaikuttaa kielteisesti myös suomenruotsalaisiin tahoihin. Irvikuva siitä, että suomenruotsalaiset yleisesti ottaen edustavat vanhaa yläluokkaa, on levinnyt ruotsinkielisessä Suomessa ja ulkomailla, esimerkiksi Ruotsissa. Tämä käsitys vaikuttaa myös suomenruotsalaisen vähemmistön eri osien väliseen suhteeseen. Se johtaa tietynlaiseen vastakkainasetteluun esimerkiksi ruotsinkielisen maaseudun ja kaupungeissa asuvan väestön välillä. Sosiaalisella asemaltaan suomenruotsalaiset ovat kuitenkin suurelta osin suomenkielisen väestön peilikuva.

Kaksikielisyys

Suomenruotsalaisen vähemmistön erottaa monista muista kielivähemmistöistä se, että suomenruotsalaiset sekä osaavat että käyttävät kieltään. Vaikka kaksikielisyys on aiempaa tavallisempaa, vähemmistökielen käyttövalmiudet eivät tähän mennessä ole kadonneet. Noin viidesosalla kaikista suomenruotsalaisista suomen kielen taito on heikko tai olematon, loput käyttävät suomea vaihtelevassa määrin arkielämässään tai työkielenä.

Kaksikielisyyden tarve ja siksi myös asenne ilmiötä kohtaan vaihtelee ruotsinkielisessä Suomessa. Etelä-Suomen kaupunkitaajamissa käytännössä kaikkien työssä käyvien suomenruotsalaisten on oltava kaksikielisiä ja osattava suomea hyvin. Niissä solmitaan myös paljon avioliittoja kielirajan yli. Ahvenanmaalla ja Pohjanmaalla tilanne on toinen. Siellä yksityis- ja työelämä sujuu helposti yksinomaan ruotsiksi ja siellä voi törmätä näkemykseen, jonka mukaan kaksikieliset suomenruotsalaiset ovat vähemmän suomenruotsalaisia kuin muut. Kaksikieliset pitävät kahden kielen taitoaan välttämättömyytenä ja rikkautena.

Kun puhutaan kaksikielisyydestä, keskitytään yleensä kaksikielisiin perheisiin. Vaikka lapsi kasvaa tällaisessa perheessä, hänestä ei kuitenkaan tule automaattisesti kaksikielistä. Kielen voi omaksua vain käyttämällä sitä säännöllisesti ja riittävän laajalti. Jos toista kieltä, yleensä ruotsia, käytetään vain poikkeustilanteissa, lapsesta ei tule kaksikielistä. Hänestä tulee sen sijaan suomenkielinen, jolla on tietyt ruotsin kielen valmiudet.

Nykyään monet kaksikieliset perheet valitsevat lapsilleen ruotsinkielisen päivähoidon ja koulun. Kun on tutkittu, mikä vaikutus kielellisellä taustalla on koulumenestykseen on käynyt ilmi, että suuri enemmistö selviää erinomaisesti ruotsinkielisessä koulussa. Se tarkoittaa kuitenkin aina sitä, että kaksikielisten lasten koulukielen valmiuksiin ja siten heidän koulumenestykseensä vaikuttavat tekijät liittyvät ensisijaisesti perheen sosiaaliseen tilanteeseen ja vanhempien aktiivisuuteen. Kaksikielisyyys ei sinänsä ole ilmiönä kielteinen tai myönteinen.

Kaksikielisyydessä ei ole kyse pelkästään kahden kielen osaamisesta tai käyttämisestä useissa eri yhteyksissä. Kahden kielen hallinta tarkoittaa myös samastumista yhteen tai kahteen

kieliryhmään. Kaksikielisyyttä koskevien tietojen perusteella ei kuitenkaan voida tehdä täysin varmoja johtopäätöksiä siitä, mihin ryhmään henkilö itse kokee kuuluvansa. Identiteetiltään kaksikieliseksi itsensä tuntevia on huomattavasti vähemmän kuin niitä, jotka osaavat mielestään kahta kieltä hyvin ja käyttävät niitä usein. Koska yhä useampi lapsi elää kaksikielisessä perheessä, luultavasti yhä useampi pitää itseään sekä suomen- että ruotsinkielisenä suomalaisena.

Suomessa käytettävä ruotsin kieli

Suomessa puhuttu ruotsi, suomenruotsi, on yksi ruotsin kielen viidestä niin sanotusta alueellisesta muodosta. Ruotsin kirjakielen normit ovat siten Suomessa ja Ruotsissa samat, mutta puhekielessä on alueellista vaihtelua.

Suomenruotsissa on myös omaa alueellista vaihtelua. Suomenruotsissa on myös säilynyt useita murteita, mm. intonaatiosta kuulee, onko puhuja kotoisin Pohjanmaalta, Ahvenanmaalta vaiko Etelä-Suomesta.

Kahdella kielellä toimivassa maassa monet ovat kiinnostuneita kielikysymyksistä ja kehittävät vahvan kielitietoisuuden. Koska julkisella sektorilla on palveltava ruotsinkielisiä asiakkaita ja ylläpidettävä yhteyksiä muihin Pohjoismaihin, harjoitetaan laajaa käännos- ja kielentarkastustoimintaa. Vastaavaa työtä tehdään myös yrityksissä.

Alueellisesti ruotsin kielen asiantuntijoina toimii käytännössä eri yhteyksissä myös ihmisiä, joilla ei ole siihen muodollista koulutusta. Tätä varten tarvitaan erilaisia apuvälineitä, kuten sanakirjoja, sekä ruotsin ja suomen kielen asiantuntijoita.

Ruotsin kielen huolto Suomessa on periaatteessa työtä, joka on lähinnä ruotsinkielisen vähemmistön vastuulla. Kieli on vahvin

vähemmistöä yhdistävä voima. Kun ruotsi on yksi monista EU-kielistä, suomenruotsalaisille on entistä tärkeämpää varmistaa, että heidän kieltensä vain kuulostaa vähän erilaiselta mutta näyttää kirjoitettuna samalta kuin Ruotsissa käytetty ruotsin kieli.

Tulevaisuus

Ruotsinkielisen väestön tulevaisuus Suomessa vaikuttaa valoisammalta kuin muutama vuosikymmen sitten. Suomenruotsalaisten määrä ei ole vähentynyt niin voimakkaasti kuin 1960- ja 1970-luvulla ennakoitiin. Suomenruotsalaiset synnyttävät tällä hetkellä keskimäärin enemmän lapsia kuin koko väestö, siirtolaisuus Ruotsiin on lähes loppunut ja yhä useammat kaksikielisten perheiden lapset rekisteröidään ruotsinkielisiksi ja he käyvät ruotsinkielistä koulua.

Sosiologisesta näkökulmasta suomenruotsalaisten kohtalonkysymys on, miten kaksikielisten kasvava ryhmä suhtautuu suomenruotsalaisiin perinteisiin. Kaksikielisten perheiden lapset sijoitetaan enimmäkseen ruotsinkielisiin kouluihin, mikä on ilahduttavaa. Silti kukaan ei vielä tiedä varmasti, miten nämä lapset aikuisena, mahdollisesti kaksikielisessä avioliitossa, suhtautuvat ruotsin kieleen keskeisenä identiteettikysymyksenä. Yhteiskunnan ilmapiiri ja yleinen asenne ruotsin kieleen Suomen yhtenä kansalliskielenä vaikuttaa varmasti siihen, mihin ryhmään kaksikieliset itse kokevat kuuluvansa.

Ruotsin ja Suomen talouden integroituminen 1990-luvulla on yhdistänyt maita ennennäkemättömällä tavalla. Ruotsin kielestä on tullut entistä näkyvämpi arkielämässä ja ruotsin kielen taito on entistä tärkeämpi ansio. Yksi osoitus siitä on suomenkielisten perheiden kasvava mielenkiinto ruotsinkielisiä kielikylpyluokkia kohtaan.

Suomenruotsalaiset kokevat erityisen ongelmalliseksi hallinnon kykyä palvella ruotsiksi. Vaikka pelisäännöt ovat muodollisesti lailla taatut, ongelmia ilmenee käytännössä palvelun saamisesta ruotsin kielellä. Syynä tähän on virkamiesten puutteellinen kielitaito ja ehkä joissakin tapauksissa motivaation puute. Tällä hetkellä mahdollisuudet hoitaa asioita viranomaisten kanssa ruotsiksi ovat rajalliset. Eduskunta hyväksyi 11. helmikuuta 2003 uuden kielilain, joka tulee voimaan 1. tammikuuta 2004. Ilahduttavaa oli, että ratkaisevassa eduskunka-käsittelyssä annettiin 179 jaa-ääntä ja vain kolme ei-ääntä. Laki perustuu suurelta osin vanhaan kielilakiin niin kuntien kielellisen jaottelun kuin valtion viranomaisten velvollisuuksienkin suhteen. Suurin muutos laissa on se, että viranomaiset velvoitetaan antamaan palvelua ruotsiksi omasta aloitteestaan. Tämä koskee viranomaisten aloitteesta vireille tulleita asioita, kuten suunnittelua. Kielelliset oikeudet on turvattu nykyaikaisessa ja ymmärrettävässä laissa. Meidän kaikkien vastuullamme on varmistaa, että laki toteutuu myös käytännössä. Ilman ruotsinkielisten palvelujen kysyntää ei ole mahdollisuuksia siihen, että viranomaiset oppisivat ruotsia tai vaivautuisivat käyttämään ohjelmia ruotsin opettamiseksi henkilöstölle.

Ruotsin kielen tulevaisuus on Suomessa tietoisia valintoja ja yhteistyötä kielirajan yli vaativa suuri haaste.

Ruotsinkieliset ja kaksikieliset kunnat 31.12.2002

Kunnan kieli	Alue	Koko väestö	Ruotsinkielinen väestö	% koko väestöstä
	KOKO MAA	5 206 295	290 251	5,6
	Uusimaa	1 329 004	103 966	7,8
S	Ekenäs-Tammisaari	14 517	11 962	82,4
F	Espoo-Esbo	221 597	20 000	9,0
F	Kauniainen-Grankulla	8 582	3 335	38,9
F	Hanko-Hangö	9 999	4 437	44,4
F	Helsinki-Helsingfors	559 716	35 451	6,3
S	Ingå-Inkoo	5 034	3 138	62,3
S	Karis-Karjaa	8 897	5 367	60,3
F	Kirkkonummi-Kyrkslätt	30 937	6 265	20,3
F	Lohja-Lojo	35 647	1 528	4,3
F	Pohja-Pojo	5 074	1 938	38,2
F	Siuntio-Sjundeå	4 997	1 857	37,2
F	Vantaa-Vanda	181 890	5 917	3,3
	Itä-Uusimaa	90 934	31 171	34,3
F	Porvoo-Borgå	45 730	15 309	33,5
F	Lapinjärvi-Lappträsk	2 981	1 007	33,8
S	Liljendal	1 462	1 157	79,1
F	Loviisa-Lovisa	7 440	2 944	39,6
F	Myrskylä-Mörskom	1 992	220	11,0
S	Pernå-Pernaja	3 823	2 409	63,0
F	Sipoo-Sibbo	18 177	7 413	40,8
F	Ruotsinpyhtää-Strömfors	2 934	577	19,7

Pohjanmaa				
		173 006	90 188	52,1
S	Jakobstad-Pietarsaari	19 457	10 818	55,6
F	Kaskinen-Kaskö	1 543	460	29,8
S	Mustasaari-Korsholm	16 865	12 198	72,3
E	Korsnäs	2 227	2 150	96,5
S	Kristinestad-Kristiinankaupunki	7 934	4 542	57,2
S	Kronoby-Kruunupyö	6 809	5 822	85,5
E	Larsmo-Luoto	4 181	3 882	92,8
S	Malax-Maalathi	5 583	4 977	89,1
S	Maxmo-Maksamaa	1 039	943	90,8
S	Nykarleby-Uusikaarlepyy	7 431	6 713	90,3
E	Närpes-Närpiö	9 651	8 884	92,1
S	Oravais-Oravainen	2 217	1 908	86,1
S	Pedersöre-Pedersören kunta	10 310	9 376	90,9
F	Vaasa-Vasa	56 925	14 344	25,2
S	Vörå -Vöyri	3 529	3019	85,5
Keski-Pohjanmaa				
		70 674	6 719	9,5
F	Kokkola-Karleby	35 583	6 440	18,1
Varsinais-Suomi				
		450 968	26 292	5,8
S	Dragsfjärd	3 423	2 614	76,4
F	Särkisalo-Finby	744	90	12,1
S	Houtskär-Houtskari	653	579	88,7
S	Iniö	248	188	75,8
S	Kimito-Kemiö	3 327	2 142	64,4
S	Korpo-Korppoo	941	698	74,2
S	Nagu-Nauvo	1 424	1 051	73,8
S	Pargas-Parainen	11 975	6 538	54,6
S	Västanfjärd	810	720	88,9
F	Turku-Åbo	174 618	9040	5,2
Kymenlaakso				
		186 111	1637	0,9
F	Pyhtää-Pyttis	5 222	573	11,0

	Ahvenanmaa	26 257	24 461	93,2
E	Brändö	502	457	91,0
E	Eckerö	884	836	94,6
E	Finström	2 332	2 226	95,5
E	Föglö	600	563	93,8
E	Geta	470	431	91,7
E	Hammarland	1 379	1 321	95,8
E	Jomala	3 433	3 233	94,2
E	Kumlinge	399	373	93,5
E	Kökar	307	292	95,1
E	Lemland	1 670	1 589	95,1
E	Lumparland	367	338	92,1
E	Mariehamn	10 632	9 673	91,0
E	Saltvik	1 714	1 636	95,4
E	Sottunga	132	124	93,9
E	Sund	1 030	984	95,5
E	Vårdö	406	385	94,8

S = kaksikielinen kunta, jossa ruotsinkielinen enemmistö

F = kaksikielinen kunta, jossa suomenkielinen enemmistö

E = ruotsinkielinen kunta

Kuntien kielitilanne 31.12.2002

Kuntien kielitilanne	Kuntien lukumäärä	Koko väestö	Ruotsinkielinen väestö	% koko väestöstä
Ruotsinkieliset kunnat	19	42 315	39 377	93,1
Kunnat, jossa ruotsinkielinen enemmistö	23	137 708	98 879	71,8
Kunnat, jossa suomenkielinen väestö	21	1 412 328	139 145	9,9
Suomenkieliset kunnat	385	3 613 944	12 850	0,4
Yhteensä	448	5 206 295	290 251	5,6

Tämä tilasto pohjautuu Tilastokeskuksen tietokantaan 2002.

Väestö 2003 : 5. Helsinki 2003

Kirjallisuusvinkkejä

Allardt, Erik & Starck, Christian:
Språkgränser och samhällsstruktur, Stockholm 1981

Latomaa, Sirkku & Nuolijärvi, Pirkko:
Current Issues in Language Planning, Great Britain 2002

Leinonen, Therese & Tandefelt, Marika:
Svenskan i Finland – ett språk i kläm? Unga finlandssvenskars modersmål,
Helsingfors 2001

Lönnqvist, Bo:
Suomenruotsalaiset, Jyväskylä 1981

McRae, Kenneth D.:
Conflict and Compromise in Multilingual Societies, Finland. Waterloo, Canada 1997

Tandefelt, Marika:
Finländsk tvåspråkighet. Forskningsrapport nr 53 från Svenska handelshögskolan,
Helsingfors 2001

Tandefelt, Marika:
Tänk om...Svenska språknämndens förslag till handlingsprogram för svenskan i Finland,
Helsingfors 2003

Institutet för Finlandssvensk samhällsforskning:
Tutkimusraportit sekä <http://www.vasa.abo.fi/svf/ifs/>

Svenska Finlands folkting: Finlandssvensk rapport-sarja
sekä <http://www.folktinget.fi>

Tietoja Ahvenanmaasta:
Kort och gott om Åland sekä <http://www.aland.fi>

Käännöksiä

Käännösongelmia? Ongelmakäännöksiä? Loppuuko aika kesken?

Käytä Folktingetin käännöspalvelua!

Käännöstoimisto kääntää asiantuntijavoimin suomesta ruotsiin eri alojen asiatekstejä huolellisesti ja luotettavasti, tyylikkäästi ja taitavasti. Puhelin: (09) 6844 2811, sähköposti: fti@clinet.fi

Folktinget

- edustaa suomenruotsalaista väestöä poliittisten puolueiden välityksellä
- antaa lausuntoja eri viranomaisille ruotsinkielisille tärkeistä kysymyksistä
- julkaisee selvityksiä ja esitteitä kielellisistä oikeuksista sekä tiedottaa ruotsin kieleen liittyvistä asioista
- pyrkii luomaan myönteistä asennetta kaksikielisyyteen järjestämällä seminaareja ja tiedotuskampanjoita

F o l k t i n g e t

Svenska Finlands folkting

Unioninkatu 45 H 110, 00170 Helsinki

puh +358-9-6844 250

fax +358-9-6844 2550

sähköposti: folktinget@folktinget.fi

www.folktinget.fi